

Wilhelm Höttl en de ongrijpbare Zes Miljoen

Het getal Zes Miljoen is zo diepgeworteld in het publieke bewustzijn dat de gemiddelde Amerikaan er vrij zeker van kan zijn dat er zes miljoen Joden door de Duitsers zijn afgeslacht in de Tweede Wereldoorlog — dat wil zeggen, in wat nu ‘*de Holocaust*’ wordt genoemd — maar hij heeft geen idee hoeveel Britten, Polen, Russen of zelfs Amerikanen er tijdens dat wereldwijde conflict zijn omgekomen, of hoeveel van zijn landgenoten het leven hebben gelaten in de Amerikaanse Burgeroorlog.

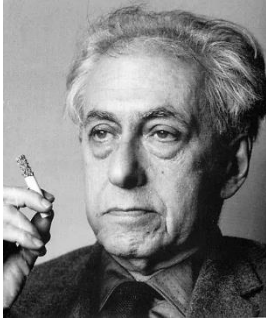
Dat is nauwelijks verrassend, gezien hoe onverbiddelijk het getal Zes Miljoen in het publieke bewustzijn wordt gehamerd, niet alleen in kranten, tijdschriften, films en televisie, maar ook routinematig op onze scholen en zelfs door een speciaal door belastingbetalers gefinancierd agentschap van de Amerikaanse federale overheid, de U.S. Holocaust Memorial Council, die het indrukwekkende U.S. Holocaust Memorial Museum in Washington, DC beheert.

De bekende World Book Encyclopedia vertelt lezers bijvoorbeeld: “*Tegen het einde van 1945 hadden de nazi’s meer dan 6 miljoen Joodse mannen, vrouwen en kinderen afgeslacht – meer dan twee derde van de Joden in Europa.*” (1) De Duitse president Richard von Weizsäcker sprak in zijn veelgeciteerde herdenkingstoespraak van 8 mei 1985 over “*de zes miljoen Joden die werden vermoord in Duitse concentratiekampen.*” De Anglo-Joodse historicus Martin Gilbert, een productieve schrijver die ook de “*officiële*” biografie is van Winston Churchill, heeft verwezen naar “*de systematische moord op zes miljoen Joden.*” (2) De Encyclopaedia Judaica stelt botweg: “*Er kan geen twijfel bestaan over het geschatte aantal van ongeveer zes miljoen slachtoffers.*” (3) Een informatieblad uitgegeven door de U.S. Holocaust Memorial Council beschrijft het grote Holocaust Museum in Washington, DC, als een “*levend monument voor de zes miljoen Joden en miljoenen andere slachtoffers van nazifanatisme die omkwamen in de Holocaust.*”

Waarop is dit bekende cijfer gebaseerd?

Wilhelm Höttl en de ongrijpbare Zes Miljoen

Zelfs vóór het einde van de Tweede Wereldoorlog in Europa, dat wil zeggen vóórdat er enig zorgvuldig of gedetailleerd onderzoek mogelijk was, was het getal van Zes Miljoen al wijdverspreid. Zo vertelde de vooraanstaande Sovjet-Joodse schrijver **Ilya Ehrenburg** in essays die eind 1944 en begin 1945 werden gepubliceerd, zijn vele lezers herhaaldelijk dat “de Duitsers” zes miljoen Joden hadden vermoord. In een artikel dat in maart 1945 werd gepubliceerd in het Engelstalige Londense weekblad *Soviet War News*, schreef hij bijvoorbeeld: “*De wereld weet nu dat Duitsland zes miljoen Joden heeft vermoord.*” (4)

Een paar weken later, zoals David Irving heeft verteld, werd dit getal in New York bevestigd door vertegenwoordigers van grote Joodse organisaties: “*In juni 1945, slechts een paar weken na het einde van de oorlog in Europa, ontmoetten drie Joodse advocaten die grote Joodse organisaties vertegenwoordigden, in New York Robert Jackson, die binnenkort zou dienen als de Amerikaanse hoofdaanklager bij het zogenaamde ‘Internationale Militaire Tribunaal’ in Neurenberg. Jackson vroeg hoeveel Joden hun leven hadden verloren in alle door de nazi’s bezette gebieden. Het aantal, zo werd hem verteld, was zes miljoen.*” (5)

Door een opmerkelijk toeval waarschuwde de Amerikaanse Joodse gemeenschap zo’n 25 jaar eerder voor een ‘*holocaust*’ van zes miljoen Joden in Europa. In een toespraak die in 1919 werd gepubliceerd in een vooraanstaande Joods-Amerikaanse krant, de *American Hebrew* of *New York City*, onder de kop ‘*De kruisiging van Joden moet stoppen!*’, sprak de voormalige gouverneur van de staat New York, Martin Glynn, herhaaldelijk over ‘*zes miljoen Europese Joden die ‘stierven’ en ‘naar het graf werden geslingerd’ in een ‘dreigende holocaust van menselijk leven’.* (6)

Gezien dit alles is het nauwelijks verrassend dat er iemand werd gevonden die ‘bewijs’ leverde voor het getal van Zes Miljoen tijdens de meest extravagante gerechtelijke onderneming in de geschiedenis, het proces van 1945-46 in Neurenberg tegen Hermann Göring, Rudolf Hess en andere hooggeplaatste persoonlijkheden uit het Derde Rijk. Het legendarische cijfer werd vastgelegd in de geschiedenis door het Internationaal Militair Tribunaal in Neurenberg, waar het werd aangehaald door de Britse hoofdaanklager Sir Hartley Shawcross in zijn slottoespraak, en door de geallieerde rechters in hun definitieve oordeel. (7)

Dit cijfer was niet het resultaat van een zorgvuldig onderzoek, research of berekening. Het enige specifieke bewijs dat aan het Tribunaal van Neurenberg werd gepresenteerd, was de getuigenis van horen zeggen van voormalig SS-officier Wilhelm Höttl (soms gespeld als Hoettl), die zei dat hij het zich herinnerde uit een opmerking van Adolf Eichmann, het hoofd van de afdeling Joodse zaken van Himmlers Reich Security Main Office (RSHA) tijdens de oorlog. Höttl, die ook tijdens de oorlog bij het RSHA diende, verklaarde in een beëdigde verklaring gedateerd 26 november 1945, die hij aan het Amerikaanse Openbaar Ministerie in Neurenberg overhandigde, dat Eichmann hem in augustus 1944 had toevertrouwd dat ongeveer vier miljoen Joden waren vermoord in de “*verschillende vernietigingskampen*” en dat nog eens twee miljoen op andere manieren waren vermoord, voornamelijk door schietpartijen door Einsatzgruppen-troepen tijdens de militaire campagne in Rusland. (8)

Wilhelm Höttl en de ongrijpbare Zes Miljoen

Eichmann zelf noemde het Höttl-verhaal later “onzin”, ontkende met klem ooit de vermeende opmerking te hebben gemaakt en speculeerde dat Höttl het cijfer mogelijk uit een radio- of krantenverslag had gehaald. (9)

Als Wilhelm Höttl niet de rol had gespeeld bij het in het bewustzijn van de wereld brandmerken van het handelsmerk Zes Miljoen, zou zijn plaats in de geschiedenis waarschijnlijk niet meer zijn dan een voetnoot.

Wie was deze man en hoe betrouwbaar is zijn historische verklaring? Hij werd in maart 1915 in Wenen geboren. In 1938, op de opmerkelijk jonge leeftijd van drieëntwintig, behaalde hij een doctoraat in de geschiedenis aan de Universiteit van Wenen. Terwijl hij daar nog studeerde, sloot hij zich aan bij de Nationaal-Socialistische Partij en de SS. Van 1939 tot het einde van de oorlog in Europa was Höttl vrijwel onafgebroken in dienst bij de Duitse centrale inlichtingendienst, het RSHA. Hij was eerst gestationeerd in Wenen bij het “buitenlandse bureau” (Amt Ausland, later Amt VI), en vervolgens, vanaf begin 1943, in Berlijn bij de “Zuidoost-Europese” tak E van Amt VI, met de SS-rang van majoor (Sturmbannführer).

In maart 1944 werd Höttl toegewezen aan Boedapest, waar hij diende als tweede in bevel van Himmlers SS-vertegenwoordiger in Hongarije, en als politiek adviseur van Hitlers ambassadeur daar, Edmund Veessenmayer, die bijvoorbeeld in Berlijn verslag deed van de grootschalige deportaties in 1944 van Joden uit Hongarije. Op 8 mei 1945, toen de Duitse troepen zich onvoorwaardelijk overgaven aan de geallieerden, arresteerden Amerikaanse troepen Höttl in Oostenrijk, en daarna werkte hij enkele jaren als inlichtingenagent voor de Verenigde Staten. Hij stierf in 1999, niet lang na de publicatie van zijn zelfzuchtige memoires.

In april 2001 maakte de Amerikaanse Central Intelligence Agency duizenden pagina's met lang achtergehouden documenten uit haar bestanden van belangrijke Duitse oorlogsfiguren openbaar, waaronder het uitpuilende Höttl-bestand. Samen met de vrijgave van deze documenten schreven en publiceerden twee Amerikaanse overheidsmedewerkers een gedetailleerd rapport over Höttl op basis van die onlangs vrijgegeven CIA-bestanden, dat onthullend licht werpt op zijn oorlogs- en naoorlogse carrière. Dit rapport, getiteld “*Analysis of the Name File of Wilhelm Hoettl*”, werd geschreven door twee “*historische onderzoekers*” van de “*Interagency Working Group*” (IWG) van de Amerikaanse overheid, Miriam Kleiman en Robert Skwirot. (10)

Deze documenten stellen vast dat Höttl een volkomen onbetrouwbare informant was die routinematig informatie verzon om degenen die bereid waren hem te betalen, tevreden te stellen. In hun rapport schrijven de twee onderzoekers van de Amerikaanse overheid: “*Het naambestand van Hoettl is ongeveer 600 pagina's lang, een van de grootste die tot nu toe openbaar zijn gemaakt. De omvang van het bestand is te danken aan Hoettls carrière na de oorlog als verkoper van inlichtingen, goed en slecht, aan iedereen die hem wilde betalen. Rapporten linken Hoettl aan twaalf verschillende inlichtingendiensten, waaronder de Amerikaanse, Joegoslavische, Oostenrijkse, Israëlische, Roemeense, Vaticaanse, Zwitserse, Franse, West-Duitse, Russische, Hongaarse en Britse.*”

Kort na zijn arrestatie door de Amerikanen in mei 1945 begon Höttl te werken voor het Amerikaanse Office of Strategic Services (OSS), de voorloper van de Central Intelligence Agency, en vervolgens voor het Amerikaanse leger Counter Intelligence Corps (CIC). Zoals de twee onderzoekers van de Amerikaanse overheid het verwoordden: “*Bij zijn arrestatie speelde Hoettl in op de belangen van zijn ontvoerders...*” **Het was in deze periode, toen hij in het geheim voor de Amerikaanse**

Wilhelm Höttl en de ongrijpbare Zes Miljoen

inlichtingendienst werkte, dat Höttl zijn historische en vernietigende “zes miljoen”-verklaring indiende voor indiening door het Amerikaanse Openbaar Ministerie bij het door de geallieerden gerunde tribunaal in Neurenberg.

Höttl profiteerde van zijn bereidheid om degenen die hem betaalden te vertellen wat ze wilden horen, maar dit bleek uiteindelijk zijn ondergang. Toch duurde het enkele jaren voordat de Amerikaanse inlichtingendienst definitief concludeerde dat er sprake was van bedrog.

In juni 1949 waarschuwde een Amerikaanse inlichtingenfunctionaris om Höttl niet in te zetten, om welke reden dan ook, en noemde hem *“een man met zo’n laag karakter en slechte politieke staat van dienst dat zijn gebruik voor inlichtingenactiviteiten, ongeacht hoe winstgevend ze ook mogen zijn, een kortzichtig beleid van de VS is.”* In augustus 1950 noemden CIA-berichten Höttl een *“beruchte verzinner [van] inlichtingen.”* Een rapport van de Amerikaanse leger-CIC van begin 1952 noemde zijn informatie nutteloos en merkte op dat Höttl *“betrokken is bij uitgebreide inlichtingenactiviteiten voor bijna iedereen die bereid is zijn bevindingen te geloven.”* In april 1952 werden zijn rapporten *“waardeloos en mogelijk opgeblazen of verzonnen”* genoemd.

Interessant genoeg identificeren talrijke Amerikaanse inlichtingenrapporten connecties tussen Höttl en Simon Wiesenthal, de bekende “nazi-jager.” Eén document van de Amerikaanse leger-CIC beschreef Wiesenthal als de *“Chief Austrian Agent of the Israeli Intelligence Bureau.”* Een rapport van de Amerikaanse leger-CIC uit januari 1950 merkte op dat Wiesenthal de afgelopen drie of vier maanden *“de diensten van Wilhelm Höttl had gerekruteerd,”* en hem had ingehuurd om informatie te verzamelen voor rapporten van de “nazi-jager.”

In juli 1952, toen de inlichtingendienst van het Amerikaanse leger definitief met Höttl brak, waarschuwde een brief op briefpapier van het Amerikaanse leger: *“Dr. Höttl is al lang bekend bij dit hoofdkwartier en andere geallieerde militaire organisaties in Oostenrijk als een vervaardiger van inlichtingeninformatie. Zijn rapporten bestaan normaal gesproken uit een fijn web van feiten, zwaar opgevuld met leugens, bedrog, gissingen en andere valse soorten informatie. Deze organisatie zal absoluut niets te maken hebben met Dr. Höttl of leden van zijn huidige entourage. Hij is persona non grata voor de Amerikaanse, Franse en Britse elementen in Oostenrijk.”*

In hun rapport over zijn naoorlogse carrière concluderen de historische onderzoekers van de Amerikaanse overheid Kleiman en Skwirot: *“De omvangrijke materialen in het persoonlijkheidsdossier van Wilhelm Höttl ... traceren de activiteiten van een beruchte inlichtingenverkoper en vervaardiger, die met succes de ene na de andere inlichtingendienst overtuigde van zijn waarde, en vervolgens die steun verloor.”*

Inderdaad, en zoals al opgemerkt, overtuigde Höttl de Amerikaanse en Britse aanklagers en de rechters van het intergeallieerde tribunaal in Neurenberg, en vele anderen over de hele wereld sindsdien, “met succes” dat de Duitse autoriteiten zes miljoen Joden hebben vermoord tijdens de Tweede Wereldoorlog. En hoewel de Amerikaanse inlichtingendiensten en Amerikaanse overheidsonderzoekers hem uiteindelijk als het ware in diskrediet hebben gebracht, blijft Höttls meest historisch belangrijke bewering wijdverbreid en zelfs officieel geaccepteerd.

De onlangs vrijgegeven Amerikaanse inlichtingendocumenten over Höttl en het rapport van de Amerikaanse overheid over zijn carrière na de oorlog bevestigen wat sommige revisionistische geleerden al jaren beweren. In zijn boek *The Hoax of the Twentieth Century*, voor het eerst gepubliceerd in 1976, citeerde Dr. Arthur Butz bronnen die zelfs in de jaren 50 al openbaar waren om aan te tonen dat Höttl tijdens de oorlog meer dan eens in de problemen was gekomen met de SS-

Wilhelm Höttl en de ongrijpbare Zes Miljoen

autoriteiten. Zijn betrokkenheid bij een louche Poolse landdeal leidde in 1942 tot een SS-onderzoek naar zijn activiteiten. Een intern SS-rapport karakteriseerde hem als *“oneerlijk, sluw, vleierig, ... een echte hoaxer”*, en concludeerde dat hij niet eens geschikt was voor het SS-lidmaatschap, laat staan voor een gevoelige functie bij de inlichtingendienst. (11) Höttl werd dienovereenkomstig gedegradeerd. Maar zijn geluk verbeterde nadat zijn vriend en landgenoot, Ernst Kaltenbrunner, in 1943 werd benoemd tot hoofd van het RSHA. Het lijkt erop dat Kaltenbrunner hem beschermde tegen een tweede disciplinaire maatregel, deze keer voor verduistering van fondsen van de veiligheidsdienst.

Ongeacht de onbetrouwbaarheid van Höttls beruchte verklaring, blijft de belangrijkere vraag: **hoe geldig is het getal van zes miljoen?**

De meest gebruikte techniek door Holocausthistorici om getallen te berekenen van tussen de vijf en zes miljoen Joodse slachtoffers van de uitroeiing, is om geschatte Joodse bevolkingscijfers van voor en na de oorlog voor verschillende Europese landen en gebieden te vergelijken en vervolgens aan te nemen dat de verschillen tussen de getallen allemaal zijn gedood. Dit was de methode die bijvoorbeeld door Jacob Lestchinsky werd gebruikt om een getal van 5.957.000 Joodse Holocaustdoden te produceren, in zijn belangrijke rapport van het World Jewish Congress uit 1946. (12) Het is ook de techniek die de overleden Lucy Dawidowicz, een andere vooraanstaande Joodse Holocausthistoricus, gebruikte, die een totaal van 5,9 miljoen Joodse slachtoffers schatte. (13)

Deze methode houdt echter geen rekening met de aanzienlijke aantallen Joden die tijdens de oorlogsjaren emigreerden of vluchtten naar geallieerde of neutrale landen. Ook negeert het het feit dat veel Joden, met name in Oost-Europa, aan het einde van de oorlog niet terugkeerden naar hun oorspronkelijke thuislanden, maar in plaats daarvan emigreerden naar Palestina, de Verenigde Staten en andere landen buiten Europa.

Het gaat er verder van uit dat alle Joodse doden (of “verliezen”) te wijten waren aan het Duitse of asmogendhedenbeleid. Zo worden alle Joden in gebieden onder Duitse of asmogendhedencontrole die tijdens de oorlogsjaren stierven, routinematig en misleidend geteld als “slachtoffers van de Holocaust”, ongeacht de doodsoorzaak. Dit omvat Joden die stierven aan natuurlijke oorzaken, omkwamen bij geallieerde bombardementen op steden en concentratiekampen, die stierven als geallieerde soldaten, met name in het Sovjetleger, of die – net als honderdduizenden Duitse burgers – bezweken aan uitputting, ziekte en blootstelling in de bijzonder catastrofale laatste maanden van de oorlog. Raul Hilberg, waarschijnlijk de meest vooraanstaande historicus van de Holocaust, erkent dat er een onderscheid gemaakt moet worden tussen “Joodse verliezen” en “Holocaust slachtoffers.” Hij merkt bijvoorbeeld op dat de gemiddelde leeftijd van Joden in Duitsland bij het uitbreken van de oorlog sowieso abnormaal hoog was. (14)

Het is onwaarschijnlijk dat er ooit zes miljoen Joden onder Duitse controle waren tijdens de oorlog. De oorlogsvertegenwoordiger van het World Jewish Congress in Zwitserland, Gerhard Riegner, rapporteerde in augustus 1942 vertrouwelijk aan Londen en Washington dat het totale aantal Joden in de landen die door Duitsland werden bezet of gecontroleerd, drieënhalf tot vier miljoen bedroeg. (15) Dit cijfer verwees vermoedelijk naar Joden in het “Grote” Duitse Rijk (inclusief Polen), evenals in Frankrijk, Nederland, België, Slowakije en de bezette Sovjetgebieden. Als men de ongeveer 1,2 miljoen Joden toevoegt die naar schatting in Hongarije en Roemenië woonden, kan het totale aantal Joden dat tijdens de oorlogsjaren direct of indirect onder Duitse controle kwam, niet meer dan 5,2 miljoen zijn geweest.

Wilhelm Höttl en de ongrijpbare Zes Miljoen

Het onbetrouwbare karakter van de legendarische berekening van Zes Miljoen wordt ook getoond in de manipulatie van Holocauststatistieken in de gevallen van specifieke landen. In dit opzicht is het veel vruchtbaarder om Joodse verliezen in West-Europese landen te onderzoeken, waar veel betrouwbaardere statistieken en andere gegevens beschikbaar zijn, dan om te proberen Joodse verliezen in oostelijke gebieden zoals Polen te schatten, waar geen betrouwbare gegevens beschikbaar zijn. (In het geval van Polen veranderden zelfs de grenzen van het land drastisch tijdens en vlak na de oorlog.) Een belangrijk kenmerk van deze manipulaties is dat hoewel cijfers van vermeende Joodse oorlogsverliezen in individuele landen in de loop der jaren kunnen worden opgeblazen en gedeflatteerd, er een duidelijke poging is om cijfers zo te goochelen dat het totale totaal zo hoog mogelijk wordt gehouden.

Het geval van Denemarken

Neem bijvoorbeeld het geval van Denemarken. In 1946 kondigde het “*Anglo-Amerikaanse onderzoekscomité*” in zijn veelgeciteerde rapport aan dat van de in totaal 5,7 miljoen Europese Joden die tijdens de oorlogsjaren omkwamen, 1.500 Deense Joden waren. (16) Raul Hilberg gaf in zijn hoog aangeschreven, driedelige studie uit 1985 een soortgelijk cijfer van 1.000 Deense Joden die tijdens de oorlogsjaren “*verloren*” waren gegaan. (17)

In feite werden er minder dan 500 Joden ooit uit Denemarken gedeporteerd. (De meeste Deense Joden vluchtten in 1943 naar Zweden.) Al deze gedeporteerden uit Denemarken werden naar het gettokamp Theresienstadt (of Terezin) gestuurd, waar precies 51 Deense Joden (voornamelijk ouderen) stierven, allemaal door natuurlijke oorzaken. (18) Dus zelfs als deze 51 als “Holocaust-slachtoffers” worden geteld, werden de Joodse “verliezen” voor Denemarken ongeveer 30 keer overdreven door het zogenaamd gezaghebbende “Anglo-American Committee,” en 19 keer het werkelijke cijfer door Hilberg.

Het Korherr-rapport

Begin 1943 gaf SS-chef Heinrich Himmler zijn “Inspecteur voor de Statistiek”, Richard Korherr, opdracht een rapport op te stellen over de “*Eindoplossing van het Europese Joodse Vraagstuk*.” Korherr baseerde zich grotendeels op informatie en cijfers van het Reichssicherheitshauptamt en schreef een zestien pagina’s tellend statistisch onderzoek dat hij op 23 maart 1943 bij Himmler indiende. Een paar weken later produceerde hij een kortere aanvullende versie met dezelfde titel. (19)

Hoewel, zoals Hilberg heeft opgemerkt, veel over deze rapporten, inclusief hun oorsprong en doel, “*onduidelijk blijft*”, zijn het niettemin de meest gezaghebbende statistische gegevens uit oorlogstijd die beschikbaar zijn over het lot van de Europese Joden. (20) Deze geheime Duitse documenten van het hoogste niveau bevatten geen enkele vermelding van een uitroeiingsprogramma of massamoorden op Joden, een feit dat nauwelijks mogelijk lijkt als zo’n programma had bestaan. Bovendien, zoals de Joodse historicus Gerald Reitlinger opmerkte, suggereren ze dat er niet meer dan zes miljoen Joden vermoord kunnen zijn, zelfs niet als we de meest sinistere interpretaties van de gegevens aannemen. (21) Korherr, een fervent katholiek, verklaarde na de oorlog dat hij zich er niet van bewust was dat zijn rapporten een sinistere of moorddadige betekenis hadden. (22)

Joodse restitutieclaims

Een andere belangrijke indicatie dat het getal van zes miljoen niet klopt, is het grote aantal Joodse “Holocaust-overlevenden” die restitutiebetalingen (Wiedergutmachung) hebben ontvangen van de

Wilhelm Höttl en de ongrijpbare Zes Miljoen

Duitse regering in Bonn en, meer recent, in Berlijn. Personen die “om politieke, raciale, religieuze of ideologische redenen” werden vervolgd door het Duitse oorlogsregime, kwamen in aanmerking voor geld van de regeringen van Bonn en Berlijn onder de voorwaarden van de Federal Compensation Law (BEG) van 1953 en 1956. Dit omvat Joden die geïnterneerd waren in kampen of getto’s, verplicht waren om de ster te dragen of die ondergedoken leefden. (23)

In januari 1984 waren er 4,39 miljoen succesvolle individuele BEG-restitutieclaims. Het overgrote deel hiervan was van Joden. Raul Hilberg heeft gezegd dat “ongeveer twee derde” van de toegestane claims van Joden is geweest. (24) Dit is een realistische, maar mogelijk conservatieve schatting. Ongeveer 40 procent van de ontvangers van de uitkeringen woonde in Israël, 20 procent in West-Duitsland en 40 procent in de Verenigde Staten en andere landen. (25)

De krant Atlanta Journal and Constitution meldde in 1985 dat naar schatting 50 procent van de Joodse “overlevenden over de hele wereld een West-Duits pensioen ontvangt.” (26) Maar deze schatting is waarschijnlijk te hoog. Joden in Polen, de Sovjet-Unie, Hongarije, Roemenië en Tsjechoslowakije kwamen bijvoorbeeld niet in aanmerking voor restitutie, althans niet op dat moment. (27) In de Verenigde Staten had in 1985 slechts ongeveer 66 procent van de Joodse “Holocaust-overlevenden” in de omgeving van Atlanta (Georgia) Duits restitutiegeld ontvangen. (28)

Als we conservatief schatten dat tweederde van de 4,39 miljoen individuele claims voor Duitse restitutie afkomstig zijn van Joden, zou dat betekenen dat er zo’n 2,9 miljoen Joodse claims zijn. En als de helft van de Joodse “Holocaust-overlevenden” wereldwijd geen restitutie hebben ontvangen (wat waarschijnlijk een laag cijfer is), en ervan uitgaande dat het aantal eisers mogelijk iets groter is dan het aantal claims, lijkt het erop dat ongeveer zes miljoen Europese Joden de Tweede Wereldoorlog hebben “overleefd”. (Natuurlijk stierven sommige Europese Joden die de oorlogsjaren overleefden voordat de Duitse BEG-restitutiewet in 1953 werd aangenomen.) En aangezien er niet meer dan ongeveer acht miljoen Europese Joden onder Duitse oorlogsvoering waren, (29) moet het aantal Joden dat in Europa stierf tijdens de Tweede Wereldoorlog minder dan drie miljoen zijn. Zoals we zullen zien, ligt het werkelijke aantal Joodse oorlogsdoden aanzienlijk lager.

Ten slotte kunnen schattingen van “Holocaust-overlevenden” die in de afgelopen jaren door gezaghebbende Joodse bronnen zijn verstrekt, niet worden verzoend met het algemeen aanvaarde “Holocaust”-verhaal of het getal van Zes Miljoen.

Voordat we verder gaan, is het een opmerkelijk feit dat het aantal “Holocaust-overlevenden” in de afgelopen jaren juist is toegenomen. Dit komt doordat — zoals Norman Finkelstein benadrukt in zijn belangrijke boek, *The Holocaust Industry — Israël, het World Jewish Congress en andere grote Joodse organisaties, die allemaal miljarden eisen en innen in naam van “Holocaust-overlevenden”, er belang bij hebben om de cijfers van zowel oorlogsslachtoffers als naoorlogse overlevenden op te blazen.*

Een rapport dat in juli 1997 werd uitgegeven — dat wil zeggen drieënvijftig jaar na het einde van de oorlog — door een commissie die was opgericht door het kantoor van de Israëlische premier, schatte het aantal “overlevenden van de Holocaust” (toegegeven, nogal ruim gedefinieerd) op tussen de 834.000 en 960.000. Een vergelijkbaar gezaghebbend rapport dat in juni 2000 werd uitgegeven, dat wil zeggen vijfënvijftig jaar na het einde van de oorlog in Europa, schatte het aantal Joodse “Holocaust”-overlevenden op tussen de 832.000 en 935.000. (30) Deze cijfers, zo heeft Robert Faurisson geschreven, suggereren dat er aan het einde van de oorlog van 1939-1945 iets meer dan drie miljoen Joodse “overlevenden” in Europa waren. (31)

Wilhelm Höttl en de ongrijpbare Zes Miljoen

Norman Finkelstein, hoogleraar politieke wetenschappen aan het Hunter College in New York en auteur van *The Holocaust Industry*, heeft opgemerkt dat er op basis van deze Israëliëse of Joodse cijfers acht miljoen Joodse "Holocaust-overlevenden" in Europa zouden zijn geweest aan het einde van de oorlog in mei 1945. Finkelstein heeft hierover het volgende gezegd: *"Er waren minder dan acht miljoen Joden in heel door de nazi's bezette Europa. Met andere woorden, als deze cijfers kloppen, heeft de Holocaust niet plaatsgevonden. Zoals mijn moeder altijd zei: als iedereen die beweert een Holocaust-overlevende te zijn, er ook daadwerkelijk een is, wie heeft Hitler dan vermoord?"* (32)

Hoeveel Joden zijn er gestorven tijdens de Tweede Wereldoorlog?

Een jaar na het einde van de oorlog concludeerde een ogenschijnlijk onpartijdige Zwitserse analyse met de titel *"Hoe hoog is het aantal Joodse slachtoffers?"* dat er niet meer dan 1,5 miljoen Europese Joden (ongeacht de oorzaak) konden zijn omgekomen onder Duits bewind tijdens de oorlog. Het verscheen in juni 1946 in het gerespecteerde dagblad *Baseler Nachrichten* van het neutrale Zwitserland. (33) De veelgenoemde cijfers van tussen de vijf en zes miljoen Joodse doden waren, zo merkte de analyse op, niet gebaseerd op officiële bronnen, maar slechts op particuliere en semi-officiële schattingen die het aantal Joden dat ooit onder Duitse heerschappij kwam, sterk overdreven.

Stephen F. Pinter, een advocaat van het Amerikaanse ministerie van Oorlog die na de oorlog in Duitsland gestationeerd was, publiceerde in 1959 een verklaring waarin hij veroordeelde wat hij noemde *"de oude propagandamythe dat miljoenen Joden door de nationaalsocialisten werden vermoord."* Hij schreef verder: *"Van wat ik kon bepalen gedurende zes naoorlogse jaren in Duitsland en Oostenrijk, werden er een aantal Joden vermoord, maar het aantal van een miljoen werd zeker nooit bereikt. Ik heb duizenden Joden geïnterviewd, voormalige gevangenen van concentratiekampen in Duitsland en Oostenrijk, en beschouw mezelf als even gekwalificeerd als ieder ander op dit onderwerp."* (34)

Sommige revisionistische historici zijn tot soortgelijke conclusies gekomen. Arthur Butz en Robert Faurisson hebben geschreven dat er mogelijk wel een miljoen Europese Joden aan alle oorzaken zijn gestorven tijdens de oorlogsjaren (zonder degenen die in militaire troepen dienden mee te rekenen). (35) Walter Sanning, een Europees-Amerikaanse wetenschapper en universitair docent, concludeerde in zijn gedetailleerde studie uit 1983 dat de totale Joodse verliezen tijdens de Tweede Wereldoorlog *"in de buurt"* van 1,25 miljoen lagen, waarvan velen stierven als soldaten van het Rode Leger of in Sovjetkampen en gedwongen evacuatie. (36)

Een veelgehoord antwoord op uitingen van scepsis over de Zes Miljoen is de retorische vraag: *"Wat maakt het uit hoeveel er zijn gedood? Het zou verschrikkelijk zijn als er maar één miljoen, of zelfs duizend, Joden werden vermoord."* Voor veel mensen lijken pogingen om de werkelijke aantallen vast te stellen ongevoelige en misschien irrelevante haarkloverij. Maar de sceptici zijn niet degenen die onophoudelijk en hardnekkig doorgaan over Zes Miljoen vermoorde Joden. Het zijn niet de revisionisten die van deze legendarische figuur een totem hebben gemaakt, of die het aanroepen als quasi-heilig ritueel symbool. Hoe dan ook, streven naar historische nauwkeurigheid, zelfs over de iconische Zes Miljoen, is precies wat historici horen te doen.

Wilhelm Höttl en de ongrijpbare Zes Miljoen

Notes

1. "Holocaust," World Book Encyclopedia (1984 edition), vol. 9, pp. 263-264.
2. M. Gilbert, *The Holocaust* (New York: Holt, Rinehart and Winston, 1986), p. 811.
3. "Holocaust," *Encyclopaedia Judaica* (New York and Jerusalem: 1971), Vol. 8, pp. 885-886.
4. The Ehrenburg essays, published in *Soviet War News* (London), Dec. 22, 1944, Jan. 4, 1945, and March 15, 1945, are reprinted in facsimile in the fifth edition of Joachim Hoffmann's detailed study, *Stalins Vernichtungskrieg 1941- 1945* (Munich: Herbig, 1999), pp. 390-393. (see also p. 183); Also in: J. Hoffmann, *Stalin's War of Extermination 1941-1945* (Capshaw, Alabama: TADP, 2001), pp. 189-190, 402-405.
5. D. Irving, *Nuremberg: The Last Battle* (London: Focal Point, 1996), pp. 61-62.
6. *The American Hebrew* (New York), Oct. 31, 1919, p. 582. Facsimile in *The Journal of Historical Review*, Nov.-Dec. 1995 (Vol. 15, No. 6), p. 31. Also cited in D. Irving, *Nuremberg: The Last Battle* (London: 1996), p. 62.
7. *Trial of the Major War Criminals Before the International Military Tribunal (IMT "blue series" in 42 vols./ Nuremberg: 1947-1949)*, vol. 1, pp. 252-253; IMT, vol. 19, p. 434; and IMT, vol. 22, p. 496.
8. Höttl affidavit of Nov. 26, 1945: 2738-PS (USA-296) in *Trial of the Major War Criminals (IMT)*, vol. 31, pp. 85-87, and *Nazi Conspiracy and Aggression (NC&A "red series" in 11 vols./ Washington, DC: 1946-1948)*, vol. 5, pp. 380-382; 2615-PS in NC&A, vol. 5, pp. 338-339. On the ad hoc and self-serving origins of the Höttl affidavit, see Otto Skorzeny's letter of Dec. 14, 1956, in: Gerd Honsik, *Freispruch für Hitler? (Gibraltar and Barcelona: 1994)*, pp. 196-197.
9. R. Aschenauer, ed., *Ich, Adolf Eichmann (Leoni [Bavaria]: Druffel, 1980)*, pp. 460-461, 474; Jochen von Lang, ed., *Eichmann Interrogated (New York: Farrar, Straus and Giroux, 1983)*, pp. 117-118; Dieter Wisliceny, another former SS officer, made a statement similar to Höttl's at Nuremberg on Jan. 3, 1946, but spoke of "only" four or five million Jews killed. IMT "blue series" (Nuremberg), vol. 4, p. 371. Eichmann later called Wisliceny's comments "theater," and said that he never had any figures of "exterminated" Jews. See: J. v. Lang, ed., *Eichmann Interrogated (1983)*, pp. 164-165, 94-95, 110-117.
10. Analysis of the Name File of Wilhelm Hoettl. Miriam Kleiman and Robert Skwirot, Interagency Working Group (IWG) researchers. Records of the Central Intelligence Agency / Directorate of Operations. National Archives. Record Group 263. (At one time this report was posted on the US National Archives website.)
11. A. Butz, *The Hoax of the Twentieth Century (IHR, 1997)*, p. 81.
12. Jacob Lestchinsky (Leszczynski), "Balance Sheet of Extermination," 1946 and revised in 1955. Cited in Nora Levin, *The Holocaust (New York: Crowell, 1968)*, p. 718; Leon Poliakov, *Harvest of Hate (New York: Holocaust Library, 1979)*, p. 335 (*Revue d'histoire...*, Oct. 1956); Raul Hilberg, *The Destruction of the European Jews (New York: Holmes & Meier, 1985)*, p. 1202.
13. Lucy Dawidowicz, *A Holocaust Reader (New York: Behrman, 1976)*, p. 381; L. Dawidowicz, *The War Against the Jews, 1933- 1945 (New York: Bantam [pb. ed.], 1976)*, p. 544.
14. R. Hilberg, *The Destruction of the European Jews (New York: 1985)*, p. 1206.
15. Walter Laqueur, *The Terrible Secret (Boston: Little Brown, 1980; New York: Henry Holt, 1998)*, p. 77.
16. Nora Levin, *The Holocaust (1968)*, p. 715; Gerald Reitlinger, *The Final Solution (Jason Aronson, 1987)*, p. 501. [(London: Sphere Books [pb., 2nd ed.], 1971), p. 546.]; Wolfgang Scheffler, *Judenverfolgung im Dritten Reich (Berlin: Colloquium, 1960)*, p. 114.
17. R. Hilberg, *The Destruction of the European Jews (1985)*, p. 1048.
18. Leni Yahil, *The Rescue of Danish Jewry (Philadelphia: JPS, 1969)* p. 318; L. Dawidowicz, *The War Against the Jews (Bantam [pb. ed.], 1976)*, p. 505.

Wilhelm Höttl en de ongrijpbare Zes Miljoen

19. Documents NO-5193 through NO-5198. Complete texts in German and English in: Serge Klarsfeld, ed., *The Holocaust and the Neo-Nazi Mythomania* (New York: B. Klarsfeld Foundation, 1978), pp. 165-211 (appendices). Also published in: John Mendelsohn, ed., *The Holocaust: Selected Documents in Eighteen Volumes* (New York: Garland, 1982), vol. 12, pp. 210 ff. (The two reports are sometimes together referred to as "the Korherr report.") See also: R. Hilberg, *The Destruction of the European Jews* (1985), pp. 1204-1206; G. Fleming, *Hitler and the Final Solution*, p. 136, 138; J. v. Lang, ed., *Eichmann Interrogated* (New York: 1983), pp. 112-115.
20. R. Hilberg, "The Statistic," in: Francois Furet, ed., *Unanswered Questions: Nazi Germany and the Genocide of the Jews* (New York: Schocken, 1989), p. 158.
21. G. Reitlinger, *The Final Solution* (Jason Aronson, 1987), pp. 490- 491 [(London: Sphere Books [pb., 2nd ed.], 1971), pp. 534-535.]
22. Gerald Reitlinger, *The SS: Alibi of a Nation, 1922-1945* (New York: Viking/Compass [pb.], 1968), pp. 221-223; R. Hilberg, *The Destruction of the European Jews* (1985), pp. 1205- 1206; In a letter to *Der Spiegel* (Nr. 31, July 25, 1977, p. 12), Korherr specifically stated that the term "special treatment" in a report's first draft did not refer to killing.
23. Focus on "Restitution in Germany," No. 1, May 1985, p. 3. (Information bulletin of the German Information Center, New York City, an agency of the German Federal government); See also: R. Hilberg, *The Destruction of the European Jews* (1985), pp. 1165, 1166; M. Weber, "West Germany's Holocaust Payoff," *The Journal of Historical Review*, Summer 1988 (Vol. 8, No. 2), pp. 243-250.
24. Hilberg testimony in Zundel case, Toronto District court, Jan. 18, 1985. Transcript page 1229.
25. Focus on "Restitution in Germany" (German Information Center), May 1985, p. 3. (cited above)
26. Jim Galloway, "For victims of Holocaust, an unending toll," *The Atlanta Journal/ The Atlanta Constitution*, Sunday, March 31, 1985, p. 15A.
27. R. Hilberg, *The Destruction of the European Jews* (1985), p. 1170; D. Margolick, "Soviet Emigre Lawyer..." *The New York Times*, March 10, 1983, p. B2.
28. J. Galloway, "For victims of Holocaust, an unending toll," *The Atlanta Journal / The Atlanta Constitution*, March 31, 1985, pp. 15A, 17A.
29. Jacob Lestchinsky, statistician for the American Jewish Congress, estimated that in 1939 there were 8.25 million Jews in the lands that came under German or Axis control. "Balance Sheet of Extermination," in N. Levin, *The Holocaust* (1968), p. 718. Lucy Dawidowicz estimated that the "pre-Final Solution population" of the lands that came under Axis control was 8.86 million. L. Dawidowicz, *The War Against the Jews* (1975 pb. ed.), p. 544.
30. Number of Living Holocaust Survivors, July 27, 1997, report of the "Spanic Committee," organized by the Israeli Prime Minister's Office (with estimates slightly revised in May 1998), and the "Ukeles" report, June 28, 2000, commissioned by the "Conference on Jewish Material Claims Against Germany," a semi-official Jewish agency. Both cited in: "Special Master's Proposed Plan of Allocation and Distribution of Settlement Proceeds" (Sept. 2000, also referred to as the "Gribetz Plan"), Volume I, Annex C, "Demographics," pp. C-2, C-8, C-9.
31. R. Faurisson, "Impact and Future of Holocaust Revisionism," *The Journal of Historical Review*, Jan.-Feb. 2000 (Vol. 19, No. 1), pp. 9, 28 (n. 24).
32. Interview with Norman Finkelstein, by Viktor Frölke, in Salon.com, "Shoah Business," August 30, 2000. See also: N. Finkelstein, "How the Holocaust Industry Stole the Swiss Monies," June 2001, *Postscript to Foreign Translations*.
33. "Wie hoch ist die Zahl der jüdischen Opfer?," *Baseler Nachrichten (Abend-Blatt)*, June 13, 1946, p. 2. (This newspaper, founded in 1845, is no longer published.)
34. Pinter letter in the national Catholic weekly, *Our Sunday Visitor*, June 14, 1959, p. 15.

Wilhelm Höttl en de ongrijpbare Zes Miljoen

35. A. Butz, *The Hoax of the Twentieth Century* (IHR, 1997), p. 239; R. Faurisson interview with *Storia Illustrata* (Italy), August 1979. Authorized translations in: S. Thion (with R. Faurisson), *Vérité historique ou vérité politique?* (Paris: 1980), p. 197, and, *The Journal of Historical Review*, Winter 1981, p. 348.
 36. W. Sanning (pseudonym), *The Dissolution of Eastern European Jewry* (IHR, 1983), pp. 198, 196.
-

Uit The Journal of Historical Review, sept.-dec. 2001 (Vol. 20, nr. 5-6), pagina's 25-32. Dit essay is een bewerking van Mark Webers toespraak op David Irvings "Real History"-conferentie in Cincinnati, 31 augustus 2001. Tekst en aantekeningen bijgewerkt en licht bewerkt, okt. 2015.